

Posztpetőfi Sándor

Nótacsokor

Ad notam:
„Látod milyen borus idő...”

1

(úgy ösmerlek)

úgy ösmerlek mint a rosszpénzt
mint háziasszony a kosztpénzt
látod mégis megválasztlak
pedig rám nem hat a maszlag

úgy ösmerlek mint a rosszpénzt
mint taxishiéna drosztpénzt
látod mégis megugatlak
pedig nem is akaratlag

úgy ösmerlek mint a rosszpénzt
mint kormány feje a közpénzt
kivesz ennyit kivesz annyit
kisvasútnyit erőműnyit

úgy ösmerlek mint a rosszpénzt
mint reaktor az orosz pénzt
nem orosz az nem is azer'
mindösszesen csak százezer

sebaj sebaj most már sebaj
vár rád Hawai vár rád Dubaj
örömhír száll a nagy pusztán:
újra szép lesz Ūrgeisztán!

úgy ösmerlek nem ösmerlek
megszólítani nem is merlek
két malomban örölünk mi
de egyikben sincsen semmi

2

(gondolkodtam egykor én is)

gondolkodtam egykor én is
de már nem tudom hogy mér is
nem gondolkodni sokkal jobb
láb dübörög: bal-jobb bal-jobb

törött bögre görbe bögre
indul a nép hóbörögve
felszed követ felszed talpfát
felszed omegát és alfát

így épül fel egy jobb világ
egy jobb világ egy jobb gulág
csinosodik épül-szépül
megválasztják világszépül

lélek mérnöke áll – költő
mögötte hány emberöltő!
vállát nyomja hány adóság
mit kirótt rá léthatóság

nem maradt már sok énekem
azért vidám az énekem
letöltöttem mit sors rám mért
hazamegyek a babámért

száztizenhatéves kislyány
haja sincs már foga sincs már
de nekem ő így is kedves
ha meglátom szívem repdes

hogya neked nem is kellek
látod mégis belinkellek
belinkellek meglájkollak
rád is szelfizek maholnap

részletekről nem alkuszom
inkább küldöm az alkuszom:
ördög vigye az *egészet*
ha már ez a vers is kész lett!

(így élünk mi)

így élünk mi Hunniában
élünk élünk mindhiában
trombitaszó ébreszt reggel
rádióból jóhírekkel

aki magyar talpra ugrik
pedig nyugodt volt mindeddig
természete méla komoly
mint az égen felhőgomoly

annyit mond csak vagy annyit se
nem hatják meg a könnyek se
mit keres itt e sok vert eb
nála úgyszincs menekültebb

így élünk mi kaszárnnyában
annak is egy kőszárnnyában
kicsit sötét kicsit rideg
de legalább még a mienk

így élünk mi Hunniában
míg meghalunk mindhiában
meg is halunk de meg nem is
tisztá szívünk sajjgó tövis

(Közreadja és közreéneikli: Szilágyi Ákos)